

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 2/2022-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej, zo sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Janou Točekovou, PhD., advokátkou, E. Hroboňovej 1375/8, Dolný Kubín, proti postupu Sociálnej poisťovne, ústredia v konaní č. [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 28 Sa 31/2019 z 21. apríla 2020 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Sk 21/2020 z 2. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 7. októbra 2021 domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Sociálnej poisťovne, ústredia (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) v konaní vedenom pod č. [REDAKOVANÉ] ako aj základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 28 Sa 31/2019 z 21. apríla 2020 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Sk 21/2020 z 2. júla 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd prikázal Sociálnej poisťovni, aby mu doplatila starobný dôchodok nevyplatený od 10. mája 2018, ktorý bol priznaný rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. [REDAKOVANÉ] z 11. decembra 2017, a aby vo veci č. [REDAKOVANÉ] rozhodla o odvolaní sťažovateľa z 29. januára 2018 do 14 kalendárnych dní odo dňa doručenia nálezu. Vo vzťahu

k Sociálnej poisťovni žiada sťažovateľ priznať finančné zadostučinenie v sume 5 000 eur a tiež náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 7. júla 1997 priznalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) sťažovateľovi invalidný dôchodok vo výške 5 460 Sk.

3. Sociálna poisťovňa rozhodnutím č. [REDAKOVANÉ] z 11. decembra 2017 priznala sťažovateľovi na základe oznámenia údajov na účely konania o dôchodkovej dávke (ďalej len „oznámenie“) vydaného príslušným orgánom ministerstva vnútra starobný dôchodok. Dňa 29. januára 2018 podal sťažovateľ proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne o priznaní starobného dôchodku odvolanie z dôvodu nezapočítania všetkých dôb dôchodkového poistenia pre výpočet výšky starobného dôchodku.

4. Listom č. [REDAKOVANÉ] z 26. februára 2018 Sociálna poisťovňa oznámila sťažovateľovi, že odvolaniu nie je možné vyhovieť v plnom rozsahu, a preto odvolanie bolo postúpené odvolaciemu orgánu, a to generálnemu riaditeľovi Sociálnej poisťovne.

5. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. [REDAKOVANÉ] z 2. marca 2018 bolo konanie prerušené z dôvodu preverovania doby služby získanej pred 18. rokom veku prostredníctvom orgánu sociálneho zabezpečenia ministerstva vnútra. Dňa 21. marca 2018 vydal orgán sociálneho zabezpečenia ministerstva vnútra pre Sociálnu poisťovňu nové oznámenie údajov na účely konania o dôchodkovej dávke (ďalej len „nové oznámenie“), v ktorom pozmenil doby dôchodkového zabezpečenia v období od 1. septembra 1970 do 25. júla 1973 o štúdium pred 18. rokom veku pre výpočet výšky invalidného dôchodku a tieto započítal nad rámec rozhodnutia o priznaní invalidného dôchodku z roku 1997 do obdobia dôchodkového zabezpečenia, ktoré doby obdobia dôchodkového zabezpečenia pre priznanie invalidného dôchodku neboli započítané v rozhodnutí o priznaní invalidného dôchodku orgánom sociálneho zabezpečenia ministerstva vnútra č. p. SPC-31.896/97 zo 7. júla 1997.

6. Vychádzajúc z nového oznámenia 4. apríla 2018 Sociálna poisťovňa rozhodnutím č. [REDAKOVANÉ] odňala sťažovateľovi starobný dôchodok k 10. máju 2018 (ktorý bol dovtedy Sociálnou poisťovňou vyplácaný), a to v čase prebiehajúceho odvolacieho konania, ktoré nebolo ukončené.

7. Sťažovateľ napadol rozhodnutie Sociálnej poisťovne o odňatí starobného dôchodku 18. apríla 2018 odvolaním. Dňa 3. júla 2018 generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne vydal rozhodnutie č. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „rozhodnutie generálneho riaditeľa“), ktorým vo výroku potvrdil

správnosť rozhodnutia o priznaní starobného dôchodku a zároveň potvrdil aj správnosť rozhodnutia o odňatí starobného dôchodku.

8. Žalobou z 30. júla 2018 sa sťažovateľ na krajskom súde domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia generálneho riaditeľa.

9. Krajský súd rozhodnutím č. k. 29 Sa 26/2018 z 25. júna 2019 zrušil rozhodnutie generálneho riaditeľa (č. [REDAKOVANÉ] z 3. júla 2018) a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie z dôvodu nepreskúmateľnosti a zmätočnosti vydaného rozhodnutia.

10. Generálny riaditeľ rozhodnutím č. [REDAKOVANÉ] z 30. júla 2019 zmenil napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. [REDAKOVANÉ] z 11. decembra 2017 o priznaní starobného dôchodku tak, že žiadosť o priznanie starobného dôchodku zamietol. Sťažovateľ považuje samotné rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. [REDAKOVANÉ] z 11. decembra 2017 o priznaní starobného dôchodku za nezmenené a platné, pretože nebolo žiadnym právnym úkonom zrušené.

11. Dňa 31. júla 2019 generálny riaditeľ rozhodnutím č. [REDAKOVANÉ] zrušil rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. [REDAKOVANÉ] zo 4. apríla 2018 o odňatí starobného dôchodku.

12. Sťažovateľ sa správnou žalobou z 10. septembra 2019 domáhal na krajskom súde preskúmania zákonnosti rozhodnutia generálneho riaditeľa č. [REDAKOVANÉ] z 30. júla 2019, ktorým zmenil rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. [REDAKOVANÉ] z 11. decembra 2017 o priznaní starobného dôchodku tak, že zamietol žiadosť o priznanie starobného dôchodku.

13. Krajský súd rozsudkom č. k. 28 Sa 31/2019 z 21. apríla 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zamietol podanú správnu žalobu.

14. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 18. mája 2020 kasačnú sťažnosť.

15. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovanej Sociálnej poisťovne č. [REDAKOVANÉ] z 30. júla 2019 zrušuje a vec jej vracia na ďalšie konanie.

16. Dňa 4. novembra 2021 bolo ústavnému súdu doručené doplnenie ústavnej sťažnosti, ktorého prílohou je rozhodnutie generálneho riaditeľa č. [REDAKOVANÉ] z 21. októbra 2021, ktorým žiadosť sťažovateľa o starobný dôchodok z 13. októbra 2017 zamietol.

II. Argumentácia sťažovateľa

17. Sťažovateľ namieta, že v konaní vedenom Sociálnou poisťovňou pod č. [REDAKOVANÉ] došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy s odôvodnením, že Sociálna poisťovňa dosiaľ právoplatne nerozhodla o odvolaní sťažovateľa z 29. januára 2018. Uvedené vyplýva zo skutočnosti, že generálny riaditeľ síce rozhodol 30. júla 2019 o tomto odvolaní (tak, že rozhodnutie zmenil a žiadosť o starobný dôchodok zamietol), avšak toto rozhodnutie generálneho riaditeľa bolo zrušené napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a vec bola vrátená Sociálnej poisťovni ako žalovanej na ďalšie konanie. Sťažovateľ vyvodzuje porušenie svojho základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy i z toho, že v jeho právnej veci nemá podanie odvolania odkladný účinok, a teda Sociálna poisťovňa mala i napriek podanému odvolaniu pokračovať vo vyplácaní starobného dôchodku v priznanej výške.

18. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom sťažovateľ uvádza, že krajský súd zahrnul do odôvodnenia svojho rozsudku skutkové tvrdenie, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, zo strany krajského súdu došlo podľa názoru sťažovateľa k ústavne neakceptovateľnému hodnoteniu dôkazov a jeho procesný postup považuje za „nesprávny“.

19. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľ argumentuje, že právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v závere bodu 42 rozsudku (že Sociálna poisťovňa má následne rozhodnúť o možnej aplikácii § 81 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“), ktorý upravuje súbeh nárokov na výplatu dôchodkových dávok) je neaplikovateľný a právne nevykonateľný, keďže v danom ohľade zákon hovorí o invalidnom dôchodku v zmysle všeobecného systému dôchodkového poistenia vyplácanom zo Sociálnej poisťovne, a nie o invalidnom dôchodku (ktorý sa iba považuje za invalidný výsluhový dôchodok) v zmysle osobitného systému sociálneho zabezpečenia vyplácanom z ministerstva vnútra, pričom poukázal na ustálenú súdnu prax najvyššieho súdu.

20. Aplikácia § 81 ods. 1 zákona o sociálnom poistení by mohla podľa názoru sťažovateľa prichádzať do úvahy iba v prípade, ak by vyplácaný invalidný dôchodok (považovaný za invalidný výsluhový dôchodok) priznala a zároveň aj vyplácala Sociálna poisťovňa zo všeobecného systému sociálneho poistenia, a pri dovŕšení dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení po splnení podmienky nároku na starobný dôchodok dovŕšením dôchodkového veku by vyplácala dôchodok, ktorého suma je vyššia.

21. Sťažovateľ zastáva názor, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku nesprávne aplikoval právny predpis a dospel k nesprávnemu právnenému záveru, ktorým je Sociálna poisťovňa po vrátení veci viazaná. Poukazuje i na to, že najvyšší súd sa nevysporiadal so všetkými relevantnými dôkazmi,

a preto považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný a zmätočný, čím došlo k porušeniu označeného základného práva sťažovateľa podľa ústavy, ako i práva podľa dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

22. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 39 ods. 1 ústavy postupom Sociálnej poisťovne v konaní vedenom pod č. [REDAKOVANÉ] a porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 39 ods. 1 postupom Sociálnej poisťovne

23. Podľa § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

24. Vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je teda jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom (napr. III. ÚS 152/03).

25. V okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd zistil, že po zrušení rozhodnutia Sociálnej poisťovne č. [REDAKOVANÉ] z 30. júla 2019 najvyšším súdom (ako súdom kasačným, ktorým zmenil rozsudok krajského súdu) a vrátení veci Sociálnej poisťovni sa právna vec sťažovateľa nachádza v štádiu konania, keď generálny riaditeľ rozhodol o jeho odvolaní. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ má k dispozícii účinný zákonný prostriedok na ochranu svojich základných práv v podobe správnej žaloby, ktorej uplatnenie je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti.

26. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

27. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

28. Ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ mal proti rozsudku krajského súdu k dispozícii opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje.

29. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu mohol sťažovateľ podať kasačnú sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ kasačnú sťažnosť podal a rozhodol o nej najvyšší súd rozsudkom č. k. 7 Sk 21/2020 z 2. júla 2021. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o kasačnej sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

30. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

31. Ťažiskom ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku, že Sociálna poisťovňa má následne rozhodnúť o možnej aplikácii § 81 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, ktorý upravuje súbeh nárokov na výplatu dôchodkových dávok. Sťažovateľ požiadavku zrušenia kasačného rozhodnutia najvyššieho súdu odôvodňuje tým, že vzhľadom na právnu záväznosť vyslovených nesprávnych právnych záverov pre orgán verejnej správy je existencia napadnutého rozsudku z ústavného hľadiska neprijateľná. Argumentuje tiež, že najvyšší súd a predtým ani krajský súd sa nevysporiadali so všetkými relevantnými námietkami (predovšetkým vo vzťahu k použitiu nového oznámenia ministerstva vnútra Sociálnou poisťovňou), a preto považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný a zmätočný.

32. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sťažovateľa smeruje proti zrušujúcemu rozhodnutiu kasačného súdu, ktoré nie je konečným rozhodnutím vo veci, ústavný súd po rozhodnutí vo veci sp. zn. II. ÚS 105/09 *mutatis mutandis* zastáva názor, podľa ktorého ak jeho rozhodovacia prax v minulosti spravidla nepripúšťala preskúvanie rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorými boli zrušené v odvolacom konaní rozsudky prvostupňových súdov, s poukazom na to, že takéto rozhodnutie odvolacieho súdu nie je „konečným“ rozhodnutím vo veci a sťažovateľ má v každom prípade možnosť domáhať sa na ústavnom súde ochrany základných práv a slobôd podaním ústavnej sťažnosti proti konečnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré vzíde z konania nasledujúceho po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, je namieste na tomto názore zotrvať, avšak v záujme poskytnutia účinnej ochrany základným právam strán civilného sporového konania, nie bezvýhradne (m. m. III. ÚS 686/2017, II. ÚS 101/2019, III. ÚS 400/2020).

33. Prípady hodnými odlišného prístupu sú najmä prípady takých zrušujúcich rozhodnutí, ktorými bolo porušené základné právo sťažovateľa ústavne procesného charakteru. Odmietnutím preskúmania ústavnosti postupu odvolacieho súdu a napravenia jeho pochybenia tohto druhu by bol totiž účastník vystavený v nasledujúcom konaní v niektorých prípadoch neodstrániteľným následkom aplikácie záväzného právneho názoru, ktorý je poznačený porušením ústavne procesných práv. Nebola by účinnou ochrana poskytovaná základným právam a slobodám fyzických a právnických osôb ústavným súdom, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv a slobôd odstrániť prv, ako skončí konanie vo veci konečným rozhodnutím akceptujúcim právny názor vyslovený odvolacím súdom v jeho rozhodnutí postihnutom vadou spočívajúcou v porušení ústavne procesných práv účastníkov takéhoto konania (m. m. III. ÚS 46/2013). Rovnaký postoj zastáva ústavný súd i v konaniach vedených podľa Správneho súdneho poriadku.

34. Takto formulovaný a postupne sa stabilizujúci názor (napr. aj vo veciach sp. zn. II. ÚS 285/2010, II. ÚS 387/2010, III. ÚS 508/2011, III. ÚS 686/2017, II. ÚS 101/2019) si pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto veci vyžaduje, aby ústavný súd skúmal, či právny názor vyslovený kasačným súdom v napadnutom rozsudku kladie v celej jeho šírke na ďalšie rozhodovanie v sťažovateľovej veci záväzné požiadavky vedúce k porušeniu označených práv sťažovateľa, ktoré by pri prípadnom neskoršom ústavno-súdnom prieskume meritórneho rozhodnutia už neboli odstrániteľné.

35. Porušenie zákona, resp. jeho nesprávny výklad nemajú automaticky za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Na to, aby bol konštatovaný zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, musí pochybenie súdu presahovať intenzitu „nezákonnosti“. Musí ísť o také závažné chyby, v dôsledku ktorých už nebude existovať garancia, že daný proces vyústi (resp. má potenciál vyústiť) do spravodlivého usporiadania vzťahov medzi jeho stranami (IV. ÚS 79/2020, III. ÚS 400/2020).

36. Vychádzajúc z týchto úvah, ústavný súd posudzoval napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, predovšetkým z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti jeho odôvodnenia a zároveň skúmal, či rozhodnutie najvyššieho súdu má pre sťažovateľa v budúcnosti z hľadiska prípadného neskoršieho ústavno-súdneho prieskumu meritórneho rozhodnutia neodstrániteľné následky.

37. Pokiaľ sťažovateľ argumentoval záväznosťou právnych názorov vyplývajúcich z napadnutého rozsudku, ústavný súd poukazuje na relevantnú časť jeho odôvodnenia (bod 42), v ktorej najvyšší súd vo vzťahu k žalovanému uvádza, že „... následne rozhodne o možnej aplikácii ustanovenia § 81 ods. 1 zákona o sociálnom poistení“.

38. Ústavný súd zastáva názor, že v právnej veci sťažovateľa nejde o prípad vyslovenia takého záväzného právneho názoru kasačným súdom, ktorým by bolo vopred záväzne predurčené rozhodnutie orgánu verejnej správy o merite právnej veci sťažovateľa spôsobom, ktorý by v budúcnosti z hľadiska prípadného neskoršieho ústavno-súdneho prieskumu meritórneho rozhodnutia mal neodstrániteľné následky. Z uvedeného teda vyplýva, že orgán verejnej správy je oprávnený v ďalšom konaní vec korigovať a zväziť aplikáciu § 81 ods. 1 zákona o sociálnom poistení.

39. Potvrdením správnosti výkladu ústavného súdu o možnosti, nie povinnosti orgánu verejnej správy aplikovať § 81 ods. 1 zákona o sociálnom poistení vyplývajúcej z bodu 42 napadnutého rozsudku je rozhodnutie generálneho riaditeľa č. [REDACTED] z 21. októbra 2021, ktorým žiadosť sťažovateľa o starobný dôchodok z 13. októbra 2017 zamietol (predovšetkým argumentácia na strane 6 tohto rozhodnutia).

40. S prihliadnutím na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že nejde o prípad naplňajúci predpoklady odôvodňujúce výnimočne preskúmať rozhodnutie kasačného súdu, ktoré nie je konečnej povahy.

41. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa, že najvyšší súd sa nevysporiadal s podstatnou námietkou použitia nového oznámenia ministerstva vnútra Sociálnou poisťovňou, a preto považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný a zmätočný, ústavný súd poukazuje na stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 596/2012, I. ÚS 178/2014, III. ÚS 502/2015, II. ÚS 588/2016). S uvedenou námietkou sa najvyšší súd vysporiadal, i keď stručne (bod 36 napadnutého rozsudku). K tomuto sa (ako *obiter dictum*) žiada dodať, že Sociálna poisťovňa vychádzala pri svojom rozhodovaní z aktuálneho oznámenia ministerstva vnútra a ak sťažovateľ nesúhlasil so zahrnutím celej doby jeho štúdia pre účely vzniku nároku na invalidný výsluhový dôchodok v novom oznámení, v skutočnosti nesúhlasil s postupom ministerstva vnútra, nie Sociálnej poisťovne.

42. Ústavný súd už v minulosti konštatoval, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná.

43. Napriek tomu, že ústavný súd nepovažuje odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu za optimálne, nezistil medzi ním a namietaným porušením označených práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru príčinnú súvislosť v ústavnoprávne relevantnej intenzite, preto odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

44. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu